အကြောက်တရားကြောင့် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုတွေဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတယ်။
(ဘေးလွတ်လိုလို့ လူသားတွေဟာ ကိုးကွယ်မှုအမျိုးမျိုးကို ရှာခဲ့တယ်)

သို့ပေမယ့် မှန်မှန်ကန်ကန် မကိုးကွယ်တတ်လေတာကြောင့် ဘေးလွတ်ရာသို့မရောက်ပဲ ကိုးကွယ်မှုကြောင့်ပဲ
(မိမိတို့ ကိုးကွယ်တဲ့အရာတွေကပဲ) ကိုးကွယ်သူတွေကို တဖန် ဘေးဖြစ်စေပြန်တယ်။ ။ (ဗုဒ္ဓ)

နဖူးပြင် ဦးတင် ဖူးမြင်ကာ ကန်တော့လိုက်ရပေမယ့်

****

အရှင်ဉာဏိက

တစ်ခါက ဒါယကာတစ်ဦးအိမ်ကို ဆွမ်းစားကြွရောက်ခဲ့ရတယ်။ ကြွရောက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကတော့ မြန်မာပြည်က ခေတ္တရောက်နေတဲ့ သာသနာပြုဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ။ ဆရာတော်က ဒီအမေရိကမှာတော့ နာမည်အတော်အတန် ကြီးသပေါ့။ စာရေးသူလဲ မြန်မာပြည်မှာရှိနေစဉ်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လဲ စာရေးစာဖတ်ဝါသနာပါ၊ ရဟန်းသံဃာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလဲများ၊ နေရာဒေသအတော်တော်များကိုလဲ အရောက်အပေါက်များတာကြောင့် နာမည်ကြီးဆရာတော် တော်တော်များများကို တွေ့ဘူး ဖူးဘူးပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ပရိယတ်နဲ့ ပဋိပတ်မှာထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး တော်တော်များများကိုပေါ့။ သို့ပေမယ့် ယခုဆရာတော်ရဲ့ အမည်နာမကို စာရေးသူမြန်မာပြည်မှာ ရှိနေစဉ်က မကြားမိဘူးတာ အမှန်ပါ။ အဲ ပြောရရင် ကိုယ်ကျင်လည်ခဲ့တဲ့နယ်ပယ်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ လုပ်ငန်းရပ်များနဲ့က မဆက်စပ်တာကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲရှိစေ၊ဒီအိမ်မှာ ဒီဆွမ်းကို စားရတာကတော့ ဆရာတော်ရဲ့ဘုန်းရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့ခြင်းလို့ တိတိကျကျပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့လဲ ဆွမ်းဒကာတွေရဲ့ ကျေးဇူး စာရေးသူအပေါ်မှာတင်သွားသလို ဆရာတော်ရဲ့ကျေးဇူးလဲ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ရှိသွားတာလဲ အမှန်ပါပဲ။ ကျေးဇူးအတွက် မေတ္တာများပွားရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖြစ်ရပ်ကလေးကိုတော့ ဆက်ပါရစေဦး။ ဆွမ်းစားပြီးတော့ ဘုရားခန်းကို တက်ရောက်ဖူးမြင်ဖို့ အိမ်ရှင်များကဖိတ်ကြားတာနဲ့ စာရေးသူတို့အားလုံး ဘုရားခန်းဆီရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားခန်းကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ အခန်းကျယ်ရယ်၊ လန်းဆန်းလှပလှတဲ့ ပန်းများနဲ့အတူရှိနေတဲ့ ဘုရားပန်းအိုးတစ်စုံရယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ တစ်ဆူတည်းသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရယ်ကြောင့် စာရေးသူစိတ်မှာ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးနှစ်သက်မှုကို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ရုပ်ပွားတော်အမျိုးမျိုး၊ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ဆရာတော်ကြီးများပုံတော်က အစုံစုံ၊ ဘိုးတော်ဘွားတော်ပုံများက အသွယ်သွယ်၊ မျက်စိနောက်ဖွယ် မြင်ကွင်းများနဲ့ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေလေ့ရှိတတ်တဲ့ ဘုရားစဉ်များကိုမြင်ရတာ များတဲ့ကြားမှာ ခုလိုသပ်သပ်ပယ်ပယ် ကြည်ညိုဖွယ် ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူနဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရတော့ ပီတိဖြာမိတာဟာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေဘူးပေါ့။ သို့ပေမယ့် စာရေးသူရဲ့ ဒီကြည်နူးစိတ်ကလေးခမျာ သိပ်ပြီးကြာရှည် မခံလိုက်ရရှာပါဘူး။ သာသနာပြုဆရာတော်ရဲ့ ဩဝါဒများကြားမှာ လေနဲ့အတူ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်က “ဟ မင်းတို့ ဘုရားခန်းကလဲ ရှင်းလို့ပါလား၊ သာသနာပွဲလဲမတွေ့ရ၊ မိဆိုင်ဖဆိုင်ဆိုတာလဲ မရှိနဲ့၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့မိသားစု ခုလိုကြုံရတာပေါ့” တဲ့။ နောက်ပြီးသာသနပြုဆရာတော်က ဆက်လက်ပြီး သာသနာပွဲကို ပြင်ရာမှာ ငှက်ပျောက ဘယ်နှစ်ဖီး၊ ကွမ်းကဘယ်နှစ်ရာ၊ ဆေးကဘယ်လိုစသဖြင့် ကန်တော့ပွဲပြင်ရန် နည်းနာနိဿယများကိုလဲ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဆန်းတကြယ် ထွင်ထားတဲ့ ပုတီးစိတ်နည်းတစ်ခုကို ချီးမြှင့်တာလဲ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ပုတီးရေက ဘယ်နှစ်ပတ်ဖြစ်ရမယ်၊ ရက်ကဘယ်လောက်ဆိုတာလဲ အပါအဝင်ပေါ့။

အိမ်ရှင်ဒကာမကြီးက သူတရားစခန်းဝင်ပြီး တရားရှုမှတ်ဘူးပါကြောင်း၊ ခုလဲနေ့စဉ် တတ်နိုင်သလောက် ပုံမှန်တရားမှတ်ဖြစ်ပါကြောင်း၊မေတ္တာလဲပွားများပါကြောင်း လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်က မိန့်ပါတယ်။ ”အော် အဲဒီလို တရားမှတ်ရုံ၊ မေတ္တာပွားရုံနဲ့တင်မရသေးဘူးလေ၊ ခု ဘုန်းဘုန်းပြောတဲ့ အရာတွေကိုလဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်တဲ့၊ တရားရှုမှတ်ပွားများခြင်းကြောင့်ရတဲ့ ကုသိုလ်တရားထက် အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲဆွဲ၊ ဂါထာမန္တရားရွတ်တဲ့ ကုသိုလ်က ပိုလို့တန်ဖိုးကြီးလေသလားဆိုတာ စဉ်းစားမိဖို့ သင့်လှပါတယ်။ ဆရာတော် စကားတွေကြားရတော့ အော် လုပ်ရက်ပ့ါ ဆရာတော်ဘုရားရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါချလို့ နေမိခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမ သန့်သန့်လေးနဲ့ ဖြူစင်စွာလှနေတဲ့ ဗုဒ္ဓတပည့်သာဝကတစ်ဦးကို ညစ်ထေးအောင် အညစ်အကြေးတွေနှင့်မှ သုတ်လိမ်းပေးရက်လေခြင်းရယ်လို့ ဝမ်းနည်းစိတ်လည်း ဖြစ်မိပါတယ်။

ယခုဆရာတော်က မြန်မာပြည်မှာသူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ အများကောင်းကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ဆောင် နေတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးလဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သာသနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှလုပ်သူ မဟုတ်ဘူးလို့အပြစ်ဆိုဖို့ကလဲ အခက်ပါ။ သို့ပေမယ့် ဘယ်ကျမ်းမှလဲ မလာ၊ဘယ်စာမှလဲမရှိ၊ ဘယ်ပညာရှိ ကဝိစစ်စစ်ကမှလဲ သက်သေမခံတဲ့ ဒီသာသနာပွဲဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်နဲ့တင်သဖို့ ညွှန်ပြလေတယ်ဆိုတာကိုတော့ နားမလည်မိအောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ငှက်ပျောပွဲအုန်းပွဲတွေဆိုတာ လောကီရေးရာအတွက်မို့ လုပ်သင့်တယ်လို့ယူဆရင်တောင်၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေဆိုတာကို ကိုယ်ယုံကြည်လို့ ကိုကိုးကွယ်တယ်ဆိုရင်တောင် တစ်ခြားတစ်နေရာမှာ သပ်သပ် လုပ်ချင်ရင် လုပ်ပစေပေ့ါ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်နေတဲ့ဗုဒ္ဓကျောင်းဆောင်ရဲ့အလှကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေနဲ့ ရှုပ်ပွစေအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မလုပ်သင့်သလို မသိနားမလည်သူတွေလုပ်ကြစေဖို့ နည်းလမ်းတွေလဲ မပေးသင့်ပါဘူး။

တကယ်က ဆရာ့တာဝန်ဆိုတာ တပည့်တပန်းတွေ မသိသေးတာတွေကို သိနားလည်စေဖို့၊ အသိမှားတွေ လက်ခံထားပါကလည်း အမှားပြုပြင် အမှန်သင်ကြားပေးဖို့၊ တာဝန်ရှိတာပါ။ ဆရာတွေကိုယ်တိုင်က ဆရာ့နေရာမှာ ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ရပ်တည်ရမည့်အစား တပည့်လုပ်သူတွေ သဘောကြ လိုက်လုပ်ကြတာမျိုး၊ ပြောကြတာမျိုးကတော့ ဆရာ့တာဝန် ကျေပွန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်လိုက် ပြောလိုက်တဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆို တစ်ခုဟာ ကိုယ်တွင်သာပါမက သာသနာတစ်ခုလုံးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေတာမျိုးဆိုရင်တော့ အထူးပဲရှောင်ကြဉ်ဖို့၊ ဆင်ခြင်ဖို့ သင့်လှပါတယ်။

စာရေးသူတို့ အများစုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအနေနဲ့ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတရားတော်တွေကို ထဲထဲဝင်ဝင်လေ့လာသူ၊ သိရှိသူက နည်းတာကြောင့် ယုံကြည်လေးစားလောက်ခန့်ရှိသူ ရဟန်းတစ်ပါးပါး၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် အမည်ခံ တစ်ဦးဦး လုပ်သမျှပြောသမျှကို ဗုဒ္ဓတရားတော်အရလို့ ထင်မြင်တတ်တာဟာလဲ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျိုးကြောင်းမျှော်ခေါ်မှု၊ ဆစ်ပိုင်းဝေဖန်မှုကို ဦးစားပေးတဲ့ဗုဒ္ဓဝါဒ၊ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်နဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ဝါဒမှာ ဆင်ခြင်မှုကင်းတဲ့ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုမျိုး၊ ယုတ္တိမဲ့အရာတွေကို အားကိုးတတ်လွန်းမှုမျိုးကတော့ လုံးဝဆီလျော်မှု မရှိလှတာ အမှန်ပါ။

စာရေးသူတို့ကိုဆွမ်းဖိတ်တဲ့ မိသားစုမှာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံနေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ စာရေးသူ မသိပါဘူး။ မိသားစုမှာ တစ်ခုခုအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရဟန်ရှိတာကိုတော့ ခန့်မှန်းနားလည်မိပါတယ်။ သူတို့မှာတွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲရယ်၊ မိန့်ကြားတဲ့ဆရာတော်ရဲ့ အသက်သိက္ခာဂုဏ်ဝါရဲ့ အရှိန်အဝါရယ်ကြောင့် ဒီအချိန်မှာ ဆရာတော် ဘာကိုပဲအမိန့်ရှိရှိ မလွဲမသွေလိုက်နာလုပ်ကိုင်မဲ့ အနေအထားမျိုးရှိတာကိုလဲ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့စကားကိုက ကိုးကွယ်ရာ ဆရာတွေများသူရယ်လို့ ကျမ်းဂန်များမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖွင့်ဆိုထားတာရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ပင်ကိုယ်ကမှ ဆရာများရတဲ့အပေါ်မှာ အခက်အခဲနဲ့ ခုလိုကြုံဆုံရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာတော့ ပိုပြီးကိုးကွယ်ရာကို ရှာမယ်ဆိုတာ ယုံမှားစရာမရှိပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က စာရေးသူရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့အတူ မကြာမီဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ့် ဘုရားခန်းတစ်ခုရဲ့ စိတ်နောက်ကျုဖွယ်မြင်ကွင်းကိုလဲ အတွေးထဲမှာ ကြိုတင်မှန်းဆ ပုံဖော်ကြည့်နေမိခဲ့ပါတယ်။ သာသနာပွဲဆိုတဲ့ အုန်းစိမ်းငှက်ပျောစိမ်းပွဲတွေကစလို့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်ကမှန်းလဲမသိ၊ ဘာအကျင့်ကို ကျင့်မှန်းလဲမသိတဲ့ ဘိုးတော်တွေ၊ ဘွားတော်တွေက မြတ်ဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးရာ စံကျောင်းတော်ကို တိုးဝှေ့ကာ နေရာယူလာတော့ပေမယ်ရယ်လို့လဲ မျှော်တွေးပြီး စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။

ဆရာတော် ဆက်လက်မိန့်ကြားနေတဲ့ မန္တာန် ယန္တရား၊ ဂိုဏ်းစကားများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နဲ့အတူ မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ကြုံရတတ်လေ့ရှိတဲ့ ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲများဟာလဲ စာရေးသူစိတ်ထဲ တသီတတန်းကြီး ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့ပါတယ်။ အနေကဇာတင်ရမည့်ဘုရားစဉ်မှာ ဗုဒ္ဓမျှော တစ်ပါးတည်းသာဖြစ်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမနဲ့ မကိုက်ညီလှတဲ့ အခြားပုံတော်များကိုတော့ အစုံအလင်တွေ့ရလေ့ ရှိတတ်တာကိုပါ။ ကိုယ်ကြည်ညိုတဲ့ဘုရား၊ ကိုယ်ဦးခိုက်တဲ့ဘုရား၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ဘုရားကို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစားတွေနဲ့ တတန်းတည်းထားကာ ကိုးကွယ်မှုပြုကြတာကို မြင်ရတော့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရပါတယ်။စဉ်းစားမိမယ်ဆိုရင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားနေဖို့ မလိုပဲ အလွယ်တကူတွေးကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တဲ့အရာမျိုးပါ။ သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓရဲ့အနားမှာ အဲဒီလိုဘုရားစင်များမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစားတွေကို ပို့ထားပြီး ခဏမျှ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ကိုယ်ကြည်ညိုတဲ့ သာမန်ရဟန်းတော်တစ်ပါးကိုပင် ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ လူဝတ်ကြောင်တစ်ဦးနဲ့ ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ပူးတွဲအတူယှဉ်ထိုင်နေခိုက်မှာဆို အနိမ့်တစ်နေရာကနေ ဦးတိုက်ဖို့ ခက်ခဲမှာကို မှန်းဆကြည့်ရင် နားလည်နိုင်မှာပါ။ အဲဒီလို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ဘုရားစင်များမှာဆို ဘုရားအနေကဇာတင်ဖြစ်လို့ ဘုရားစင်မှာ ဗုဒ္ဓပုံတော်ကိုတွေ့မြင်ရတာကြောင့် နဖူးပြင် ဦးတင် ဖူးမြင်ကာ ကန်တော့လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ နာကျင်ခံခက်စိတ် အပြည့်နဲ့ပါ။

အနှိုင်းမဲ့ဗုဒ္ဓ၊ အတုမရှိတဲ့ဗုဒ္ဓ၊ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းမှုကို အလေးပြုတဲ့ဗုဒ္ဓ၊ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဂုဏ်ပေါင်းစုံနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတော်မူတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓမျှော အချို့သူများရဲ့ လုပ်ရပ်များကြောင့် ကျောင်းဆောင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲမှာ ဘယ်ကလာမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုသူမှန်းလဲမသိ၊ ဘယ်လိုအကျင့်ကိုကျင့်မှန်းလဲမသိတဲ့ သူတွေနဲ့ အတူတကွသီတင်းသုံးစံပယ်ပြီး နေနေရတာ သဘောကျလှမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်အပြည့်နဲ့ နားလည်မိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဆိုတာဘာလဲ၊ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတရားတော်ကဘာလဲ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့တပည့်သားသံဃာတော်ဆိုတာကဘာလဲရယ်လို့ နားလည်တဲ့အသိနဲ့ ကိုးကွယ်နိုင်ကြရင်ဖြင့် အကျိုးတရားဟာ တိုးပွားလေမှာပါ။ သို့မဟုတ်လို့ဂုဏ်တော်နဲ့ မန္တရား၊ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ဂိုဏ်းဆရာ၊ ကျမ်းဂန်လာနဲ့ အကြံအဖန်စကား ခွဲခွဲခြားခြားမသိပါပဲ သူများယောင်လို့ယောင်ရတာမျိုးကတော့ အကျိုးများလှမယ် မဟုတ်တာကို နားလည်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက "နဖူးကွဲနဲ့၊ ဒူးပြဲခံကာ၊ ကိုးကွယ်ပါလဲ၊ ဆရာလွဲက၊ ငရဲအပါယ်၊ အမြစ်တွယ် ဝဋ်နွယ် ရှည်လျားရာ" လို့ မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ယုံကြည်မှုကြောင့် ဦးတွေအကြိမ်ကြိမ် တိုက်လို့ နဖူးတွေ ဒူးတွေကွဲပြဲပေမယ့် ညွှန်ပြတဲ့ဆရာလွဲလို့ အလွဲအမှားတွေ ကိုးကွယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ဖြင့် အပါယ်ငရဲ ကျရောက်ပြီး သံသရာရှည်နိုင်တယ်ဆိုတာပါ။ သံသရာဆင်းရဲက လွတ်မြောက်လိုလို့၊ ဘေးတွေကလွတ်မြောက်လိုလို့ ကိုးကွယ်ကြရာမှာ ကိုးကွယ်မှုကြောင့် ဘေးဒုက္ခရောက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေဖို့ကိုတော့ အထူးသတိပြုကြရမှာပါ။ အဆင်အခြင်ဉာဏ်ခေါင်းပါး၊ ဝိုးတိုးဝါးတား ကိုးကွယ်မှုမျိုးကတော့ နဖူးပြင် ဦးတင် ဖူးမြင်ကာ ကန်တော့လိုက်ရပေမယ့် အကျိုးတရားကတော့ များပြားလှမယ် မဟုတ်ပေဘူး။

ဆရာတော်နဲ့ အိမ်ရှင်များ (စာရေးသူအနေနဲ့ ဘာမှန်းမသိရတဲ့ သူတို့အချင်းချင်းသာ သိနိုင်တဲ့) အိမ်ရှင်များရဲ့ ပြဿနာကို ပြောဆိုပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ စာရေးသူလဲ ပြန်ကြွလာခဲ့ပါတယ်။ ပြန်ခါနီးမှာတော့ သာသနာ့ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကိုယ့်ထက်အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်ဝါကြီးသူကို ဦးတင်ရတာ ဓမ္မတာမို့ ဆရာတော်ကို ဦးတင်ကာ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။သို့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါချီလိုက်ရတဲ့ လက်အုပ်ဟာဖြင့် "နဖူးပြင် ဦးတင် ဖူးမြင်ကာ ကန်တော့ လိုက်ခဲ့ရသော်လည်း . . ."

မေတ္တာဖြင့်
အရှင် ဥာဏိက
၁၀၊၃၀၊၂၀၀၂